

ความตกลงระหว่างราชอาณาจักรไทยกับสหพันธ์สาธารณรัฐเยอรมัน
เพื่อการเว้นการเก็บภาษีซ้อน
ในส่วนที่เกี่ยวกับภาษีเก็บจากเงินได้ และจากทุน

ราชอาณาจักรไทยและสหพันธ์สาธารณรัฐเยอรมัน

มีความปรารถนาที่จะทำความตกลงเพื่อการเว้นการเก็บภาษีซ้อนในส่วนที่เกี่ยวกับภาษีเก็บ จากเงินได้และจากทุนได้ตกลงกันดังต่อไปนี้

ข้อ 1

ความตกลงนี้ให้ใช้บังคับแก่บุคคลผู้มีถิ่นที่อยู่ในรัฐผู้ทำสัญญาหนึ่งหรือทั้งสองรัฐ

ข้อ 2

(1) ความตกลงนี้ให้ใช้บังคับแก่ภาษีเก็บจากเงินได้และจากทุนที่ตั้งบังคับในนามของรัฐผู้ทำสัญญาแต่ละรัฐหรือของมลรัฐ (กันเคอร์) ของส่วนราชการ ของเจ้าหน้าที่ส่วนท้องถิ่น หรือองค์การบริหารส่วนท้องถิ่นของแต่ละรัฐ โดยไม่คำนึงถึงวิธีการซึ่งรัฐทั้งสองนั้นเรียกเก็บ

(2) ภาษีที่พึงปวงที่ตั้งบังคับเก็บจากเงินได้ทั้งสิ้น จากทุนทั้งสิ้น หรือจากองค์ประกอบของเงินได้ หรือของทุน รวมทั้งภาษีที่เก็บจากผลได้จากการจำหน่ายอสังหาริมทรัพย์หรือสังหาริมทรัพย์ ภาษีที่เก็บจากยอดเงินค่าจ้างหรือเงินเดือนซึ่งวิสาหกิจเป็นผู้จ่าย ตลอดจนภาษีที่เก็บจากการเพิ่มค่าของทุนและ "เกอเวอ์เบสเตอร์" (ภาษีการค้า) ที่เรียกเก็บในสหพันธ์สาธารณรัฐเยอรมันให้ถือว่าเป็นภาษีที่เก็บจากเงินได้และจากทุน

(3) ภาษีที่มีอยู่ในปัจจุบัน ซึ่งความตกลงนี้ใช้บังคับโดยเฉพาะได้แก่

1. ในกรณีสหพันธ์สาธารณรัฐเยอรมัน

(ก) Einkommensteuer (ภาษีเงินได้)

(ข) Körperschaftsteuer (ภาษีบริษัท)

(ค) Vermögensteuer (ภาษีเงินทุน)

(ง) Gewerbesteuer (ภาษีการค้า)

(ต่อไปนี้จะเรียกว่า "ภาษีเยอรมัน")

2. ในกรณีราชอาณาจักรไทย

(ก) ภาษีเงินได้ และ

(ข) ภาษีบำรุงท้องที่

(ต่อไปนี้จะเรียกว่า "ภาษีไทย")

(4) ความตกลงนี้ให้ใช้บังคับแก่ภาษีใดๆ ที่เหมือนกันหรือในสาระสำคัญคล้ายคลึงกันอีกด้วยซึ่งในเวลาต่อไปจะได้ออกใช้บังคับเพิ่มเติมจากหรือแทนที่ภาษีที่มีอยู่ในปัจจุบัน

(5) บทแห่งความตกลงนี้ ในส่วนที่เกี่ยวกับภาษีเงินได้หรือค่าใด ให้ใช้บังคับในทำนองเดียวกันแก่ "เกอเวอ์เบสเดอ์" (ภาษีการค้า) ซึ่งคำนวณภาษีนอกเหนือไปจากฐานเงินได้หรือทุน

ข้อ 3

(1) ในความตกลงนี้ เว้นแต่บริบทจะกำหนดเป็นอย่างอื่น

(ก) คำว่า "สหพันธ์สาธารณรัฐ" หมายถึง สหพันธ์สาธารณรัฐเยอรมัน และเมื่อใช้ในความหมายทางภูมิศาสตร์หมายถึงอาณาเขตซึ่งกฎหมายพื้นฐานของสหพันธ์สาธารณรัฐเยอรมัน ใช้บังคับ

(ข) คำว่า "ประเทศไทย" หมายถึง ราชอาณาจักรไทย

(ค) คำว่า "รัฐผู้ทำสัญญาอีกรัฐหนึ่ง" และ "รัฐผู้ทำสัญญาอีกรัฐหนึ่ง" หมายถึง สหพันธ์สาธารณรัฐเยอรมันหรือประเทศไทย แล้วแต่บริบทจะกำหนด

(ง) คำว่า "ภาษี" หมายถึง ภาษีเยอรมัน หรือภาษีไทย แล้วแต่บริบทจะกำหนด

(จ) คำว่า "บุคคล" กอปรด้วยบุคคลธรรมดาและบริษัท

(ฉ) คำว่า "บริษัท" หมายถึง นิติบุคคลใด หรือหน่วยใด หรือคณะบุคคลใดซึ่งได้รับการประดิบัติอย่างนิติบุคคลเพื่อความมุ่งประสงค์ในทางภาษี

(ช) คำว่า "วิสาหกิจของรัฐผู้ทำสัญญาอีกรัฐหนึ่ง" และ "วิสาหกิจของรัฐผู้ทำสัญญาอีกรัฐหนึ่ง" หมายความว่าตามลำดับถึงวิสาหกิจที่ประกอบการ โดยผู้มีถิ่นที่อยู่ในรัฐผู้ทำสัญญาอีกรัฐหนึ่งและวิสาหกิจที่ประกอบการ โดยผู้มีถิ่นที่อยู่ในรัฐผู้ทำสัญญาอีกรัฐหนึ่ง

(ซ) คำว่า "คนชาติ" หมายถึง

1. ในกรณีที่เกี่ยวข้องกับสหพันธ์สาธารณรัฐ เยอรมัน ทั้งปวงตามความหมายในมาตรา 116 (1) แห่งกฎหมายพื้นฐานของสหพันธ์สาธารณรัฐเยอรมัน และนิติบุคคล ห้างหุ้นส่วน และสมาคมทั้งปวงที่ได้รับสถานะของตนเช่นว่านั้นตามกฎหมายที่ใช้บังคับอยู่ในสหพันธ์สาธารณรัฐ

2. ในกรณีที่เกี่ยวข้องกับประเทศไทย บุคคลธรรมดาทั้งปวงที่มีสัญชาติไทยภายใต้กฎหมายไทยว่าด้วยสัญชาติ และนิติบุคคล ห้างหุ้นส่วน และสมาคมทั้งปวงที่ได้รับสถานะเช่นว่านั้นตามกฎหมายที่ใช้บังคับอยู่ในประเทศไทย

(ณ) คำว่า "เจ้าหน้าที่ผู้มีอำนาจ" ในกรณีสหพันธ์สาธารณรัฐ หมายถึงรัฐมนตรีว่าการกระทรวงการคลัง และในกรณีประเทศไทย หมายถึงรัฐมนตรีว่าการกระทรวงการคลัง

(2) ในการใช้บังคับความตกลงนี้ โดยรัฐผู้ทำสัญญารัฐหนึ่ง คำใดๆ ที่มีได้นิยามไว้เป็นอย่างอื่น ให้มีความหมายซึ่งคำนั้นมิอยู่ตามกฎหมายของรัฐผู้ทำสัญญานั้นเกี่ยวกับภาษีที่อยู่ในขอบข่ายของความตกลงนี้เว้นแต่บริบทจะกำหนดเป็นอย่างอื่น

ข้อ 4

(1) เพื่อความมุ่งประสงค์แห่งความตกลงนี้ คำว่า "ผู้มีถิ่นที่อยู่ในรัฐผู้ทำสัญญารัฐหนึ่ง" หมายถึงบุคคลใดๆ ซึ่งตามกฎหมายของรัฐนั้นจำต้องเสียภาษีในรัฐนั้นโดยเหตุผลแห่งการมีภูมิลำเนา ถิ่นที่อยู่ การจดทะเบียน สภานิติบุคคล แหล่งที่ตั้ง (ซีทีซี) สถานจัดการ หรือโดยหลักเกณฑ์อื่นในทำนองเดียวกัน

(2) ถ้าโดยเหตุผลแห่งบทของวรรค 1 บุคคลธรรมดาคนใดเป็นผู้มีถิ่นที่อยู่ในรัฐผู้ทำสัญญาทั้งสองรัฐให้วินิจฉัยกรณีตามกฎดังต่อไปนี้

(ก) ให้ถือว่าบุคคลธรรมดาผู้มีถิ่นที่อยู่ถาวรในรัฐผู้ทำสัญญาใด เป็นผู้มีถิ่นที่อยู่ในรัฐนั้น ถ้าบุคคลธรรมดาผู้นั้นมีถิ่นที่อยู่ในรัฐผู้ทำสัญญาทั้งสองรัฐ ให้ถือเป็นผู้มีถิ่นที่อยู่ในรัฐผู้ทำสัญญาซึ่งตนมีความสัมพันธ์ทางส่วนตัวและทางเศรษฐกิจใกล้ชิดที่สุด (ศูนย์กลางของผลประโยชน์อันสำคัญ)

(ข) ถ้าไม่อาจกำหนดรัฐผู้ทำสัญญาเป็นที่ตั้งศูนย์กลางของผลประโยชน์อันสำคัญของบุคคลธรรมดาได้ก็ดี หรือถ้าไม่มีถิ่นที่อยู่ถาวรของบุคคลธรรมดาอยู่ในรัฐผู้ทำสัญญาทั้งสองรัฐก็ดี ให้ถือว่าบุคคลธรรมดานั้นเป็นผู้ที่อยู่ในรัฐผู้ทำสัญญาที่ตนมีอยู่เป็นปกติ

(ค) ถ้าบุคคลธรรมดาผู้นั้นมีถิ่นที่อยู่ในรัฐทั้งสองรัฐหรือไม่มีอยู่เลยในรัฐผู้ทำสัญญาทั้งสองรัฐ ให้ถือว่าเป็นผู้มีถิ่นที่อยู่ในรัฐผู้ทำสัญญาที่ตนเป็นคนชาติ

(ง) ถ้าบุคคลธรรมดาเป็นคนชาติของรัฐผู้ทำสัญญาทั้งสองรัฐหรือมิได้เป็นคนชาติของรัฐผู้ทำสัญญาทั้งสองรัฐ ให้เจ้าหน้าที่ผู้มีอำนาจของรัฐผู้ทำสัญญาทั้งสองรัฐนั้นแก้ไขปัญหาโดยความตกลงร่วมกัน

(3) ถ้าโดยเหตุผลแห่งบทของวรรค 1 บุคคลใดที่มีใช้บุคคลธรรมดาเป็นผู้มีที่อยู่ถาวรในรัฐผู้ทำสัญญาทั้งสองรัฐ ให้เจ้าหน้าที่ผู้มีอำนาจของรัฐผู้ทำสัญญาทั้งสองรัฐนั้นแก้ไขปัญหาโดยความตกลงร่วมกัน

ข้อ 5

(1) เพื่อความมุ่งประสงค์แห่งความตกลงนี้ คำว่า "สถานประกอบการถาวร" หมายถึงสถานที่ธุรกิจประจำซึ่งวิสาหกิจใช้ประกอบธุรกิจทั้งหมดหรือแต่บางส่วน

(2) คำว่า "สถานประกอบการถาวร" โดยเฉพาะให้รวมถึง

(ก) สถานที่จัดการ

(ข) สาขา

(ค) สำนักงาน

(ง) โรงงาน

(จ) โรงงานช่างฝีมือ

(ฉ) เหมืองแร่ เหมืองหินหรือสถานที่อื่นที่ใช้ในการขุดทรัพยากรธรรมชาติ

(3) แม้จะมีบทของวรรค 1 และ 2 อยู่ คำว่า "สถานประกอบการถาวร" ให้รวมถึงอาคาร หรือสิ่งปลูกสร้าง หรือโครงการประกอบ ถ้าหากดำรงอยู่เกินกว่า

(ก) 6 เดือนในกรณีที่มีการติดตั้งหรือการตั้งอุปกรณ์โรงงานหรือเครื่องจักรรวมถึงก่อสร้างเพิ่มเติมที่จำเป็นเพื่อการติดตั้งเช่นนั้น

(ข) 3 เดือนในกรณีอื่นๆ

(4) คำว่า "สถานประกอบการถาวร" มิให้ถือว่ารวมถึง

(ก) การใช้เครื่องอำนวยความสะดวกเพียงเพื่อความมุ่งประสงค์ในการเก็บรักษา จัดแสดง หรือส่งมอบของหรือสินค้าซึ่งเป็นของวิสาหกิจ

- (ข) การเก็บรักษามูลภัณฑ์ของหรือสินค้าซึ่งเป็นของวิสาหกิจนั้นเพียงเพื่อความมุ่งประสงค์ในการเก็บรักษา จัดแสดงหรือส่งมอบ
- (ค) การเก็บรักษามูลภัณฑ์ของหรือสินค้าซึ่งเป็นของวิสาหกิจนั้นเพียงเพื่อความมุ่งประสงค์ให้วิสาหกิจอื่นใช้ในการแปรสภาพ
- (ง) การมีสถานธุรกิจประจำไว้เพียงเพื่อการจัดซื้อของหรือสินค้า หรือเพื่อรวบรวมข้อเสนอเพื่อวิสาหกิจนั้น
- (จ) การมีสถานธุรกิจประจำไว้เพียงเพื่อความมุ่งประสงค์ในการ โฆษณา จัดหาให้ซึ่งข้อเสนอ การวิจัยทางวิทยาศาสตร์ หรือเพื่อกิจกรรมทำนองเดียวกัน ซึ่งมีลักษณะเป็นการเตรียมการ หรือเป็นส่วนประกอบของวิสาหกิจ
- (5) แม้จะมีบทของวรรค 4 อยู่ บุคคลที่กระทำการ ในรัฐผู้ทำสัญญารัฐหนึ่งในนามของวิสาหกิจของรัฐผู้ทำสัญญาอีกรัฐหนึ่งนอกเหนือไปจากตัวแทนที่มีสถานภาพเป็นอิสระ ซึ่งอยู่ในบังคับของวรรค 6 ให้ถือว่าเป็นสถานประกอบการถาวรของรัฐแรก ถ้า
- (ก) บุคคลนั้นมีและใช้อำนาจในการทำสัญญาเพื่อหรือในนามของวิสาหกิจนั้น อยู่ในรัฐผู้ทำสัญญานั้นเป็นปกติ เว้นได้แต่ว่ากิจกรรมต่างๆ ของบุคคลนั้น จำกัดอยู่แต่เฉพาะเพียงการซื้อของหรือสินค้าเพื่อวิสาหกิจนั้น หรือ
- (ข) บุคคลนั้นได้เก็บรักษามูลภัณฑ์ของหรือสินค้า ซึ่งเป็นของวิสาหกิจนั้นอยู่ในรัฐผู้ทำสัญญานั้นเป็นปกติ และดำเนินการส่งมอบของหรือสินค้าจากมูลภัณฑ์นั้นเพื่อหรือในนามของวิสาหกิจนั้นอยู่เป็นประจำ หรือ
- (ค) บุคคลนั้นจัดหาคำสั่งซื้อทั้งหมดหรือเกือบทั้งหมดในรัฐผู้ทำสัญญานั้นอยู่เป็นประจำเพื่อวิสาหกิจนั้นเอง หรือเพื่อวิสาหกิจอื่นๆ ซึ่งอยู่ในความควบคุมของวิสาหกิจนั้น หรือมีผลประโยชน์ควบคุมอยู่ในวิสาหกิจนั้น
- (6) วิสาหกิจของรัฐผู้ทำสัญญาอีกรัฐหนึ่งจะไม่ถือว่าเป็นสถานประกอบการถาวร ในรัฐผู้ทำสัญญาอีกรัฐหนึ่งเพียงเพราะว่าได้ประกอบธุรกิจของรัฐผู้ทำสัญญาอีกรัฐหนึ่งนั้น โดยผ่านทางนายหน้าตัวแทนค้าต่างทั่วไป หรือตัวแทนอื่นใดที่มีสถานภาพเป็นอิสระ ถ้าบุคคลเช่นว่านั้นได้กระทำตามทางอันปกติแห่งธุรกิจของตน แต่จะไม่ใช่บังคับถ้าหากว่านายหน้าหรือตัวแทนเช่นว่านั้นได้ประกอบการในอีกรัฐหนึ่งเกี่ยวกับกิจกรรมที่กำหนดไว้ในวรรค 5 ทั้งหมดหรือเกือบทั้งหมดเพื่อวิสาหกิจนั้นเอง หรือเพื่อวิสาหกิจนั้น และวิสาหกิจอื่นๆ ซึ่งอยู่ในความควบคุมของวิสาหกิจนั้นหรือมีผลประโยชน์ควบคุมอยู่ในวิสาหกิจนั้น
- (7) เพียงแต่ข้อเท็จจริงที่ว่าบริษัทหนึ่งซึ่งเป็นผู้มีถิ่นที่อยู่ในรัฐหนึ่งควบคุมหรืออยู่ในความควบคุมของบริษัทซึ่งเป็นผู้มีถิ่นที่อยู่ในรัฐผู้ทำสัญญาอีกรัฐหนึ่ง หรือซึ่งประกอบธุรกิจในอีกรัฐหนึ่งนั้น (ไม่ว่าจะผ่านสถานประกอบการถาวรหรือไม่ก็ตาม) มิเป็นเหตุให้บริษัทหนึ่งบริษัทใดเป็นสถานประกอบการถาวรของอีกรัฐหนึ่ง

- (1) เงินได้จากอสังหาริมทรัพย์ อาจเก็บภาษีได้ในรัฐผู้ทำสัญญาซึ่งทรัพย์สินนั้นตั้งอยู่
- (2) คำว่า "อสังหาริมทรัพย์" ให้นิยามตามกฎหมายของรัฐผู้ทำสัญญาซึ่งทรัพย์สินนั้นตั้งอยู่ คำนี้ไม่ว่าในกรณีใดให้รวมถึงทรัพย์สินที่เป็นอุปกรณ์ของอสังหาริมทรัพย์ สัตว์เลี้ยงและเครื่องมือที่ใช้ในการเกษตรและการป่าไม้ สิทธิที่อยู่ในบังคับบทกฎหมายทั่วไปว่าด้วยทรัพย์สินที่เป็นที่ดิน สิทธิเกี่ยวกับในอสังหาริมทรัพย์และสิทธิที่จะได้รับชำระตามจำนวนที่เปลี่ยนแปลงได้ หรือจำนวนตายตัวเป็นค่าตอบแทนในการทำงาน หรือสิทธิในการทำงานในมุมแร่ แหล่งแร่ และทรัพยากรธรรมชาติอย่างอื่น เรือกำปั่น เรือและอากาศยาน ไม่ให้ถือว่าเป็นอสังหาริมทรัพย์
- (3) บทของวรรค 1 ให้ใช้บังคับแก่เงินได้อันเนื่องมาจากการใช้โดยตรง การให้เช่า หรือการใช้อสังหาริมทรัพย์ในรูปอื่น
- (4) บทของวรรค 1 และวรรค 3 ให้ใช้บังคับแก่เงินได้จากอสังหาริมทรัพย์ของวิสาหกิจด้วย

ข้อ 7

- (1) กำไรของวิสาหกิจของรัฐผู้ทำสัญญารัฐหนึ่งให้เก็บภาษีได้เฉพาะในรัฐนั้น เว้นไว้แต่ว่า วิสาหกิจนั้นประกอบธุรกิจของรัฐผู้ทำสัญญาอีกรัฐหนึ่งโดยผ่านทางสถานประกอบการถาวรซึ่งตั้งอยู่ในอีกรัฐหนึ่ง ถ้าวิสาหกิจนั้นประกอบธุรกิจดังกล่าวแล้ว กำไรของวิสาหกิจอาจเก็บภาษีได้ในอีกรัฐหนึ่ง แต่ต้องเก็บจากกำไรเพียงเท่าที่พึงถือว่าเป็นของสถานประกอบการถาวรเท่านั้น
- (2) ในกรณีที่วิสาหกิจของรัฐผู้ทำสัญญารัฐหนึ่งประกอบธุรกิจของรัฐผู้ทำสัญญาอีกรัฐหนึ่งโดยผ่านทางสถานประกอบการถาวรซึ่งตั้งอยู่ในรัฐนั้น ให้แต่ละรัฐผู้ทำสัญญาถือว่ากำไรเป็นของสถานประกอบการถาวรนั้น ในส่วนที่พึงคาดหวังได้ว่าสถานประกอบการถาวรนั้นจะได้รับ ถ้าหากว่าสถานประกอบการถาวรนั้นเป็นวิสาหกิจอันแยกต่างหากและประกอบกิจกรรมเช่นเดียวกันหรือคล้ายคลึงกัน ภายใต้ภาวะเช่นเดียวกันหรือคล้ายคลึงกันและติดต่ออย่างเป็นอิสระโดยแท้จริงกับวิสาหกิจซึ่งตนเป็นสถานประกอบการถาวรนั้น
- (3) ในการกำหนดกำไรของสถานประกอบการถาวร ให้ยอมให้หักค่าใช้จ่ายซึ่งมีขึ้นเพื่อสถานประกอบการถาวรนั้น รวมทั้งค่าใช้จ่ายในการบริหารและการจัดการทั่วไปไม่ว่าจะมีขึ้นในรัฐผู้ทำสัญญาที่สถานประกอบการถาวรนั้นตั้งอยู่หรือที่อื่น
- (4) มิให้กำไรใดๆ เป็นของสถานประกอบการถาวร โดยเหตุผลเพียงว่าสถานประกอบการถาวรนั้นซื้อของหรือสินค้าเพื่อวิสาหกิจ
- (5) ในกรณีที่กำไรรวมไว้ซึ่งรายการเงินได้ซึ่งแยกอยู่ในบังคับของข้ออื่นแห่งความตกลงนี้ มิให้บทของข้ออื่นเหล่านี้ถูกกระทบกระเทือน โดยบทของข้อนี้

ข้อ 8

- (1) ถ้าไรของวิสาหกิจของรัฐผู้ทำสัญญารัฐหนึ่งจากการดำเนินการทางอากาศยานในการจราจรระหว่างประเทศ จะเก็บภาษีได้เฉพาะในรัฐผู้ทำสัญญารัฐนั้นเท่านั้น
- (2) ถ้าตามข้อ 7 วิสาหกิจของรัฐผู้ทำสัญญารัฐหนึ่งซึ่งดำเนินการเดินเรือในการจราจรระหว่างประเทศอาจเก็บภาษีได้ในรัฐผู้ทำสัญญาอีกรัฐหนึ่ง ภาษีที่เรียกเก็บในอีกรัฐหนึ่งนั้นให้ลดลงเป็นจำนวนเท่ากับร้อยละ 50 ของภาษี
- (3) ในทำนองเดียวกัน บทของวรรค 1 และวรรค 2 ให้ใช้บังคับแก่ถ้าไรที่เกิดขึ้นเนื่องจากการเข้าร่วมกลุ่มการเดินเรือหรืออากาศยานไม่ว่าชนิดใดๆ โดยวิสาหกิจเช่นว่านั้นซึ่งดำเนินการขนส่งทางเรือหรืออากาศ ด้วย

ข้อ 9

ในกรณีที่

(ก) วิสาหกิจของรัฐผู้ทำสัญญารัฐหนึ่งเข้าร่วมโดยตรงหรือโดยทางอ้อมในการจัดการ การควบคุมหรือร่วมทุนของวิสาหกิจของรัฐผู้ทำสัญญาอีกรัฐหนึ่ง หรือ

(ข) บุคคลเดียวกันเข้าร่วม โดยทางตรงหรือโดยทางอ้อมในการจัดการ การควบคุมหรือร่วมทุนของวิสาหกิจของรัฐผู้ทำสัญญารัฐหนึ่งและวิสาหกิจของรัฐผู้ทำสัญญาอีกรัฐหนึ่ง

และในแต่ละกรณีได้มีการวางหรือตั้งบังคับเงื่อนไขระหว่างวิสาหกิจทั้งสองในด้านความสัมพันธ์ทางการพาณิชย์หรือการเงินซึ่งแตกต่างไปจากเงื่อนไขอันพึงมีระหว่างวิสาหกิจอิสระ ถ้าไรใดๆ ซึ่งควรจะมีแก่วิสาหกิจหนึ่งหากมิได้มีเงื่อนไขเหล่านั้น แต่มิได้มีขึ้นโดยเหตุแห่งเงื่อนไขเหล่านั้นอาจรวมเข้าเป็นถ้าไรของวิสาหกิจนั้นและเก็บภาษีตามนั้น

ข้อ 10

(1) เงินปันผลที่บริษัทซึ่งเป็นผู้ที่มีถิ่นที่อยู่ในรัฐผู้ทำสัญญารัฐหนึ่งจ่ายแก่ผู้มีถิ่นที่อยู่ในรัฐผู้ทำสัญญาอีกรัฐหนึ่งอาจเก็บภาษีได้ในอีกรัฐหนึ่งนั้น

(2) อย่างไรก็ตามเงินปันผลเช่นว่านั้นอาจเก็บภาษีในรัฐผู้ทำสัญญาซึ่งบริษัทที่จ่ายเงินปันผลเป็นผู้มีถิ่นที่อยู่ได้ แต่

(ก) ภาษีไทยจะต้องไม่เกินกว่า

1. ร้อยละ 20 ของจำนวนเงินปันผลทั้งสิ้น ถ้าบริษัทที่จ่ายเงินปันผลนั้นดำเนินกิจการอุตสาหกรรม หรือถ้าผู้รับเงินปันผลเป็นบริษัท ซึ่งเป็นผู้มีถิ่นที่อยู่ในสหพันธสาธารณรัฐซึ่งเป็นเจ้าของหุ้นไม่น้อยกว่าร้อยละ 25 ของหุ้นที่มีสิทธิออกเสียงของบริษัทที่จ่ายเงินปันผล

2. ร้อยละ 15 ของจำนวนเงินปันผลทั้งสิ้น ถ้าบริษัทที่จ่ายเงินปันผลดำเนินกิจการอุตสาหกรรม และผู้รับเงินปันผลเป็นบริษัทซึ่งเป็นผู้มีถิ่นที่อยู่ในสหพันธสาธารณรัฐซึ่งเป็นเจ้าของหุ้น ไม่น้อยกว่าร้อยละ 25 ของหุ้นที่มี สิทธิออกเสียงของบริษัทแรก

(ข) ภาษีเยอรมันจะต้องไม่เกินกว่า

1. ร้อยละ 20 ของจำนวนเงินปันผลทั้งสิ้น นอกจากกรณีที่อนุวรรค 2 ใช้บังคับ

2. ร้อยละ 15 ของจำนวนเงินปันผลทั้งสิ้น ถ้าผู้รับเงินปันผลเป็นบริษัทซึ่งเป็นผู้มีถิ่นที่อยู่ใน ประเทศไทยซึ่งเป็นเจ้าของหุ้น ไม่น้อยกว่าร้อยละ 25 ของหุ้นที่มีสิทธิออกเสียงของบริษัทที่จ่ายเงินปันผล

(3) แม้จะมีบทของวรรค 2 อยู่ ภาษีที่รัฐผู้ทำสัญญาของรัฐหนึ่งเรียกเก็บจากเงินปันผลที่จ่ายโดยบริษัทซึ่งเป็นผู้มีถิ่นที่อยู่ใน รัฐนั้น อาจเกินกว่าอัตราที่กำหนดได้ในวรรคนั้น ได้ แต่จะต้องไม่เกินกว่าร้อยละ 25 ของจำนวนเงินปันผลทั้งสิ้น ถ้า

(ก) ภาษีบรรษัทของรัฐนั้นที่เก็บจากกำไรที่แบ่งมีจำนวนต่ำกว่าภาษีที่เก็บจากเงินกำไรที่ยังมิได้แบ่ง และ อัตราทั้งสองนั้นแตกต่างกันในอัตราร้อยละเป็นจำนวนเงิน 20 หน่วยหรือมากกว่า และ

(ข) เงินปันผลเช่นว่านั้นจ่ายโดยบริษัทซึ่งเป็นผู้มีถิ่นที่อยู่ในรัฐนั้นให้แก่บริษัทซึ่งเป็นเจ้าของหุ้น ไม่น้อย กว่าร้อยละ 25 ของหุ้นที่มีสิทธิออกเสียงของบริษัทแรก

(4) ในข้อนี้

(ก) คำว่า "เงินปันผล" หมายถึงเงินได้จากหุ้นและเงินได้จากสิทธิอื่นๆ ในบรรษัทอันมีลักษณะทำนองเดียวกับเงินได้จากหุ้นตามกฎหมายภาษีอากรของรัฐซึ่งบริษัทที่ทำการแบ่งให้เป็นผู้มีถิ่นที่อยู่

(ข) คำว่า "กิจการอุตสาหกรรม" หมายถึง

1. กิจการใดๆ ที่เกี่ยวกับ

(1) การหัตถกรรม การประกอบ และการแปรสภาพ

(2) การก่อสร้าง วิศวกรรมโยธา และการต่อเรือ

(3) การผลิตกระแสไฟฟ้าพลังน้ำ แก๊ส หรือการประปา หรือ

(4) การเกษตร การป่าไม้ การประมง และการทำสวน และ

2. กิจการอื่นใด ซึ่งมีสิทธิได้รับเอกสิทธิ์ที่ให้ตามกฎหมายของประเทศไทยว่าด้วยการส่งเสริมการลงทุนเพื่อกิจการอุตสาหกรรม

3. กิจการอื่นใด ซึ่งเจ้าหน้าที่ผู้มีอำนาจของประเทศไทยอาจจะประกาศให้เป็น "กิจการอุตสาหกรรม" เพื่อความมุ่งประสงค์ของข้อนี้

(5) มิให้ใช้บทของวรรค 1 ถึง 3 บังคับ ถ้าหากผู้รับเงินปันผลซึ่งเป็นผู้มีถิ่นที่อยู่ในรัฐผู้ทำสัญญาอีกรัฐหนึ่งมีอยู่ในรัฐผู้ทำสัญญาอีกรัฐหนึ่งที่บริษัทจ่ายเงินปันผลเป็นผู้มีถิ่นที่อยู่ ซึ่งสถานประกอบการถาวรอันเกี่ยวข้องในประการสำคัญกับการถือหุ้นหรือมีทุนอันเป็นเหตุแห่งการจ่ายเงินปันผลนั้น ทั้งนี้มีเงื่อนไขว่าตามกฎหมายของอีกรัฐหนึ่งนั้น เงินปันผลนั้นเก็บภาษีในฐานะเป็นส่วนหนึ่งของกำไรของสถานประกอบการถาวรนั้น

(6) ในกรณีที่บริษัทซึ่งเป็นผู้มีถิ่นที่อยู่ในรัฐผู้ทำสัญญาอีกรัฐหนึ่งได้รับเงินกำไรหรือเงินได้จากรัฐผู้ทำสัญญาอีกรัฐหนึ่ง รัฐอีกรัฐหนึ่งนั้นอาจจะไม่ต้องบังคับภาษีใดๆ จากเงินปันผลที่บริษัทจ่ายให้แก่บุคคลที่มีได้เป็นผู้มีถิ่นที่อยู่ในอีกรัฐหนึ่งนั้น หรือกำหนดให้กำไรที่ยังมิได้แบ่งสรรนั้นต้องเสียภาษีจากกำไรที่ยังมิได้แบ่งสรร แม้ว่าเงินปันผลที่จ่ายหรือกำไรที่ยังมิได้แบ่งสรรนั้นประกอบขึ้นด้วยกำไรหรือเงินได้ที่เกิดขึ้นในรัฐผู้ทำสัญญาอีกรัฐหนึ่งนั้นบางส่วนหรือทั้งหมดก็ตาม

ข้อ 11

(1) ดอกเบี้ยที่เกิดขึ้นในรัฐผู้ทำสัญญาอีกรัฐหนึ่งและจ่ายแก่ผู้มีถิ่นที่อยู่ในรัฐผู้ทำสัญญาอีกรัฐหนึ่งอาจเก็บภาษีได้ในอีกรัฐหนึ่งนั้น

(2) อย่างไรก็ตาม ดอกเบี้ยนั้นอาจเก็บภาษีได้ในรัฐผู้ทำสัญญาที่ดอกเบี้ยเกิดขึ้น และเป็นไปตามกฎหมายของรัฐนั้น แต่ภาษีที่เรียกเก็บนั้นจะต้องไม่เกินกว่าร้อยละ 25 ของจำนวนดอกเบี้ยทั้งสิ้น

(3) แม้จะมีบทของวรรค 2 อยู่ ภาษีของรัฐผู้ทำสัญญาอีกรัฐหนึ่งที่เก็บจากดอกเบี้ยซึ่งได้รับโดยสถาบันการเงินใดๆ (รวมทั้งบริษัทประกันภัย) ซึ่งเป็นบริษัทของรัฐผู้ทำสัญญาอีกรัฐหนึ่งจะต้องไม่เกินร้อยละ 10 ของจำนวนดอกเบี้ยทั้งสิ้น ถ้าวิสาหกิจที่จ่ายดอกเบี้ยนั้นดำเนินกิจการอุตสาหกรรมตามความหมายของวรรค 4 อนุวรรค ข. ของข้อ 10

(4) แม้จะมีบทของวรรค 2 และ 3 อยู่ ดอกเบี้ยซึ่งเกิดขึ้นในรัฐผู้ทำสัญญาอีกรัฐหนึ่งจะได้รับยกเว้นภาษีในรัฐนั้น ถ้าดอกเบี้ยนั้นได้รับโดย

(ก) รัฐผู้ทำสัญญาอีกรัฐหนึ่ง มลรัฐ (ลันด์) ส่วนราชการ เจ้าหน้าที่ส่วนท้องถิ่นหรือองค์การบริหารส่วนท้องถิ่นของอีกรัฐหนึ่งนั้น หรือ

(ข) สถาบันการเงินใดๆ ซึ่งรัฐผู้ทำสัญญาอีกรัฐหนึ่ง มลรัฐ (ลันด์) ส่วนราชการ เจ้าหน้าที่ส่วนท้องถิ่น หรือองค์การบริหารส่วนท้องถิ่นของอีกรัฐหนึ่งนั้นเป็นเจ้าของทั้งหมด และโดยเฉพาะในกรณีสหพันธรัฐชาติ โดย "คอยซ์ บุนเดสแบงก์" หรือ "เครดิตทันสตาลท์ฟัวร์ วีเคอร์เฟเบา" และในกรณีประเทศไทย โดย "ธนาคารแห่งประเทศไทย" หรือ

(ค) โดยผู้มีถิ่นที่อยู่ในรัฐผู้ทำสัญญาอีกรัฐหนึ่งจากพันธบัตรซึ่งออกจำหน่ายโดยรัฐบาลของรัฐผู้ทำสัญญา
รัฐแรก

(5) คำว่า "ดอกเบี้ย" ที่ใช้ในข้อนี้ หมายถึงเงินได้จากหลักทรัพย์รัฐบาล พันธบัตร หรือหุ้นกู้ ไม่ว่าจะมีส่วนประกัน
งานองหรือไม่ และไม่ว่าจะมีสิทธิร่วมกันในผลกำไรหรือไม่ และสิทธิเรียกร้องหนี้ทุกชนิดรวมทั้งเงินได้อื่นๆ ทั้งหมดซึ่งมี
ลักษณะทำนองเดียวกับเงินได้จากการให้กู้ยืมเงินตามกฎหมายภาษีอากรของรัฐซึ่งเงินได้นั้นเกิดขึ้น

(6) มิให้ใช้บทของวรรค 1 ถึง 4 บังคับ ถ้าหากผู้รับดอกเบี้ย ซึ่งเป็นผู้มีถิ่นที่อยู่ในรัฐผู้ทำสัญญาอีกรัฐหนึ่งมีอยู่ในรัฐผู้ทำ
สัญญาอีกรัฐหนึ่งที่เกิดดอกเบี้ยนั้นเกิดขึ้น ซึ่งสถานประกอบการถาวรอันเกี่ยวข้องในประการสำคัญกับสิทธิเรียกร้องหนี้ที่ก่อ
ให้เกิดดอกเบี้ยนั้น ทั้งนี้มีเงื่อนไขว่าตามกฎหมายของอีกรัฐหนึ่งนั้น ดอกเบี้ยถูกเรียกเก็บภาษีในฐานะเป็นส่วนหนึ่งของ
กำไรของสถานประกอบการถาวรนั้น

(7) ดอกเบี้ยจะถือว่าเกิดขึ้นในรัฐผู้ทำสัญญาอีกรัฐหนึ่งถ้าผู้จ่ายเป็นรัฐนั้น มลรัฐ (แลนด์) ส่วนราชการ เจ้าหน้าที่ส่วนท้องถิ่น
ถิ่นของรัฐนั้น หรือผู้มีถิ่นที่อยู่ในรัฐนั้น อย่างไรก็ตาม ในกรณีบุคคลที่จ่ายดอกเบี้ยไม่ว่าจะเป็นผู้มีถิ่นที่อยู่ในรัฐผู้ทำสัญญา
อีกรัฐหนึ่งหรือไม่ก็ตาม มีอยู่ซึ่งสถานประกอบการถาวรในรัฐผู้ทำสัญญาอีกรัฐหนึ่งอันก่อให้เกิดหนี้ที่ต้องจ่ายดอกเบี้ยขึ้น และ
ดอกเบี้ยนั้นตกเป็นภาระแก่สถานประกอบการถาวรนั้น ดอกเบี้ยเช่นนั้นให้ถือว่าเกิดขึ้นในรัฐผู้ทำสัญญาซึ่งสถาน
ประกอบการถาวรนั้นตั้งอยู่

(8) ในกรณีใดที่โดยเหตุผลแห่งความสัมพันธ์เป็นพิเศษระหว่างผู้จ่ายและผู้รับหรือระหว่างบุคคลทั้งสองนั้นกับบุคคล
อื่น ดอกเบี้ยที่จ่ายให้กันนั้นเมื่อคำนึงถึงสิทธิเรียกร้องหนี้อันเป็นมูลแห่งการจ่ายดอกเบี้ยแล้ว มีจำนวนเกินกว่าจำนวนเงิน
ซึ่งควรจะได้ตกลงกันระหว่างผู้จ่ายกับผู้รับหากไม่มีความสัมพันธ์เช่นนั้น บทของข้อนี้ให้ใช้บังคับเฉพาะแก่เงินจำนวน
หลัง ในกรณีเช่นนั้นส่วนเกินของเงินที่ชำระนั้นให้คงเก็บภาษีได้ตามกฎหมายของรัฐผู้ทำสัญญาแต่ละรัฐ ทั้งนี้โดยคำนึงถึง
บทอื่นๆ แห่งความตกลงนี้ด้วย

ข้อ 12

(1) คำสิทธิรวมทั้งการจ่ายเงินอื่นที่มีลักษณะทำนองเดียวกันที่เกิดขึ้นในรัฐผู้ทำสัญญาอีกรัฐหนึ่ง และจ่ายให้แก่ผู้มีถิ่นที่
อยู่ในรัฐผู้ทำสัญญาอีกรัฐหนึ่ง อาจเก็บภาษีได้ในอีกรัฐหนึ่งนั้น

(2) อย่างไรก็ตาม คำสิทธิเช่นนั้นอาจเก็บภาษีได้ในรัฐผู้ทำสัญญาซึ่งคำสิทธินั้นเกิดขึ้น แต่ภาษีที่เรียกเก็บนั้นจะต้อง
ไม่เกิน

(ก) ร้อยละ 5 ของจำนวนเงินที่ชำระทั้งสิ้นเช่นนั้น ถ้าคำสิทธินั้นจ่ายเป็นค่าตอบแทนเพื่อการใช้หรือสิทธิ
ในการใช้ลิขสิทธิ์ในงานวรรณกรรม ศิลปะ หรือวิทยาศาสตร์ใดๆ

(ข) ร้อยละ 15 ของเงินที่ชำระทั้งสิ้นเช่นนั้น ถ้าคำสิทธินั้นเป็นค่าตอบแทนเพื่อการใช้หรือสิทธิในการใช้
สิทธิบัตร เครื่องหมายการค้า แบบหรือหุ่นจำลอง แผนผัง สูตร หรือ กรรมวิธีลับใดๆ หรือเพื่อข้อสนเทศเกี่ยวกับประสม

การณ้ทางอุตสาหกรรม ทางพาณิชย์ หรือวิทยาศาสตร์ หรือเพื่อการใช้หรือสิทธิในการใช้ ฟิล์มภาพยนตร์ หรือเทปบันทึกภาพสำหรับโทรทัศน์ หรือการกระจายเสียง

(3) ให้ใช้บทของวรรค 2 บังคับด้วยแก่ถ้าไรที่ได้จากการจำหน่ายสิทธิหรือทรัพย์สินที่ก่อให้เกิดค่าสิทธิขึ้น ถ้าสิทธิหรือทรัพย์สินนั้นจำหน่ายโดยผู้มีถิ่นที่อยู่ในรัฐผู้ทำสัญญารัฐหนึ่งเพื่อการใช้โดยเฉพาะในรัฐผู้ทำสัญญาอีกรัฐหนึ่ง และการชำระเงินค่าสิทธิหรือทรัพย์สินเช่นว่านั้นตกเป็นภาระแก่วิสาหกิจของอีกรัฐหนึ่งนั้น หรือของสถานประกอบการถาวรที่ตั้งอยู่ในอีกรัฐหนึ่งนั้น

(4) มิให้ใช้บทของวรรค 2 และ 3 บังคับ ถ้าหากผู้รับค่าสิทธิ ซึ่งเป็นผู้มีถิ่นที่อยู่ในรัฐผู้ทำสัญญารัฐหนึ่งมีอยู่ในรัฐผู้ทำสัญญาอีกรัฐหนึ่งที่ค่าสิทธิขึ้นเกิดขึ้น ซึ่งสถานประกอบการถาวร และค่าสิทธิขึ้นพึงถือได้ว่าเป็นของสถานประกอบการถาวรนั้น ทั้งนี้โดยมีเงื่อนไขว่าตามกฎหมายของรัฐผู้ทำสัญญาอีกรัฐหนึ่งนั้น ค่าสิทธิถูกเก็บภาษีในฐานะเป็นส่วนหนึ่งของกำไรของสถานประกอบการถาวรนั้น

(5) ค่าสิทธิให้ถือว่าเกิดขึ้นในรัฐผู้ทำสัญญารัฐหนึ่ง เมื่อผู้จ่ายได้แก่รัฐนั้น มลรัฐ (ลันด์) ส่วนราชการ เจ้าหน้าที่ส่วนท้องถิ่นของรัฐนั้น หรือผู้มีถิ่นที่อยู่ในรัฐนั้น อย่างไรก็ตาม ในกรณีบุคคลผู้จ่ายค่าสิทธิขึ้น ไม่ว่าจะเป็นผู้มีถิ่นที่อยู่ในรัฐผู้ทำสัญญารัฐหนึ่งหรือไม่ก็ตาม มีอยู่ซึ่งสถานประกอบการถาวรในรัฐผู้ทำสัญญารัฐหนึ่งอันเกี่ยวข้องในประการสำคัญกับสิทธิหรือทรัพย์สินที่ก่อให้เกิดค่าสิทธิขึ้น และค่าสิทธิขึ้นตกเป็นภาระแก่สถานประกอบการถาวรนั้น ค่าสิทธิเช่นว่านั้น ให้ถือว่าเกิดขึ้นในรัฐผู้ทำสัญญาที่สถานประกอบการถาวรนั้นตั้งอยู่

(6) ในกรณีใดที่โดยเหตุผลแห่งความสัมพันธ์เป็นพิเศษระหว่างผู้จ่ายและผู้รับหรือระหว่างบุคคลทั้งสองนั้นกับบุคคลอื่น ค่าสิทธิที่จ่ายเมื่อนำถึงการใช้สิทธิหรือข้อสนเทศอันเป็นมูลแห่งการจ่ายแล้วมีจำนวนเกินกว่าจำนวนเงินซึ่งควรจะได้ตกลงกันระหว่างผู้จ่ายและผู้รับ หากไม่มีความสัมพันธ์เช่นนั้น บทของข้อนี้ให้ใช้บังคับเฉพาะแก่เงินจำนวนหลัง ในกรณีเช่นนั้น ส่วนเกินของเงินที่ชำระนั้นให้คงเก็บภาษีได้ตามกฎหมายของรัฐผู้ทำสัญญาแต่ละรัฐ ทั้งนี้โดยคำนึงถึงบทอื่น ๆ แห่งความตกลงนี้

ข้อ 13

(1) ผลได้จากการจำหน่ายอสังหาริมทรัพย์ตามที่นิยามไว้ในวรรค 2 ของข้อ 6 อาจเก็บภาษีได้ในรัฐผู้ทำสัญญาซึ่งทรัพย์สินนั้นตั้งอยู่

(2) ผลได้จากการจำหน่ายอสังหาริมทรัพย์อันเป็นส่วนหนึ่งของทรัพย์สินธุรกิจของสถานประกอบการถาวรซึ่งวิสาหกิจของรัฐผู้ทำสัญญารัฐหนึ่งมีอยู่ในรัฐผู้ทำสัญญาอีกรัฐหนึ่ง รวมทั้งผลได้จากการจำหน่ายสถานประกอบการถาวรเช่นว่านั้น (โดยลำพังหรือรวมกับวิสาหกิจทั้งหมด) อาจเก็บภาษีได้ในอีกรัฐหนึ่ง อย่างไรก็ตาม ผลได้จากการจำหน่ายอสังหาริมทรัพย์ชนิดที่ระบุไว้ในวรรค 3 ข้อ 21 ให้เก็บภาษีได้เฉพาะในรัฐผู้ทำสัญญาซึ่งอสังหาริมทรัพย์เช่นว่าอาจเก็บภาษีได้ตามข้อนี้

(3) ผลได้จากการจำหน่ายทรัพย์สินใดๆ นอกเหนือจากที่ระบุไว้ในวรรค 3 ของข้อ 12 และวรรค 1 และ 2 ของข้อนี้ ให้เก็บภาษีได้เฉพาะแต่ในรัฐซึ่งผู้จำหน่ายเป็นผู้มีถิ่นที่อยู่

ข้อ 14

- (1) ในบังคับบทของข้อ 15, 16 และ 17 ค่าตอบแทนซึ่งบุคคลธรรมดาผู้มีถิ่นที่อยู่ในรัฐผู้ทำสัญญารัฐหนึ่งได้รับในส่วนที่เกี่ยวกับบริการส่วนบุคคล (รวมทั้งการปฏิบัติงานวิชาชีพอิสระ) ให้เก็บภาษีได้เฉพาะในรัฐนั้นเว้นไว้แต่ว่าได้ให้บริการในรัฐผู้ทำสัญญาอีกรัฐหนึ่ง ถ้าได้ให้บริการเช่นนั้นแล้ว ค่าตอบแทนที่ได้รับจากการนั้นอาจเก็บภาษีได้ในอีกรัฐหนึ่งนั้น
- (2) แม้ว่าจะมีบทของวรรค 1 อยู่ ค่าตอบแทนซึ่งบุคคลธรรมดาผู้มีถิ่นที่อยู่ในรัฐผู้ทำสัญญารัฐหนึ่งได้รับส่วนที่เกี่ยวกับบริการที่ให้ในรัฐผู้ทำสัญญาอีกรัฐหนึ่งให้เก็บภาษีได้เฉพาะในรัฐแรก ถ้า
  - (ก) ผู้รับอยู่ในรัฐอีกรัฐหนึ่งนั้นชั่วระยะเวลาหรือหลายระยะซึ่งรวมกันแล้วไม่เกินกว่า 183 วัน ในปี รัษฎากรที่เกี่ยวข้อง และ
  - (ข) ค่าตอบแทนนั้นจ่าย โดย หรือในนามของบุคคลซึ่งมิได้เป็นผู้มีถิ่นที่อยู่ในอีกรัฐหนึ่ง และ
  - (ค) ค่าตอบแทนนั้นมิได้ตกเป็นภาระแก่สถานประกอบการถาวรซึ่งบุคคลผู้จ่ายเงินค่าตอบแทนนั้นมีอยู่ในอีกรัฐหนึ่ง
- (3) แม้จะมีบทของวรรค 1 และ 2 อยู่ ค่าตอบแทนในส่วนที่เกี่ยวกับการทำงานในเรือ หรืออากาศยาน ในการจราจรระหว่างประเทศ ซึ่งดำเนินการโดยวิสาหกิจของรัฐผู้ทำสัญญารัฐหนึ่งอาจเก็บภาษีได้ในรัฐนั้น

ข้อ 15

- (1) บทของวรรค 2 ข้อ 14 ให้ใช้บังคับแก่ค่าตอบแทนซึ่งเกิดขึ้นจากบริการส่วนบุคคลที่ให้ในรัฐหนึ่ง โดยนักแสดง สาธารณะ เช่น นักแสดงละคร วิทยุหรือโทรทัศน์ และนักดนตรี และโดยนักกีฬา จากกิจกรรมส่วนบุคคลของตนในฐานะ เช่นว่านั้น เฉพาะเมื่อการมาเยือนรัฐนั้นได้รับการอุดหนุนส่วนใหญ่ไม่ว่าโดยตรงหรือโดยอ้อมจากเงินทุนสาธารณะของรัฐผู้ทำสัญญาอีกรัฐหนึ่ง
- (2) แม้ว่าจะมีข้อความใดๆ ในความตกลงนี้ ในกรณีที่บริการซึ่งกล่าวในวรรค 1 ได้จัดให้ในรัฐผู้ทำสัญญารัฐหนึ่ง โดยวิสาหกิจของรัฐหนึ่งซึ่งเงินกำไรที่ได้จากการจัดบริการเหล่านั้น โดยวิสาหกิจอาจเก็บภาษีได้ในรัฐแรก เว้นไว้แต่ว่าวิสาหกิจนั้นได้รับการอุดหนุนเป็นส่วนใหญ่โดยตรงหรือโดยอ้อมจากเงินทุนสาธารณะของรัฐผู้ทำสัญญาอีกรัฐหนึ่งซึ่งเกี่ยวข้องกับการจัดบริการเช่นว่านั้น
- (3) เพื่อความมุ่งประสงค์ของข้อนี้ คำว่า "เงินทุนสาธารณะของรัฐผู้ทำสัญญารัฐหนึ่ง" ให้รวมถึงเงินทุนสาธารณะที่ตั้งขึ้นโดยมลรัฐ (ลันด์) ส่วนราชการ เจ้าหน้าที่ส่วนท้องถิ่นหรือองค์การบริหารส่วนท้องถิ่นของรัฐนั้นด้วย

ข้อ 16

ค่าป่วยการของกรรมการหรือจำนวนเงินที่ชำระอันคล้ายคลึงกัน ซึ่งผู้มีถิ่นที่อยู่ในรัฐผู้ทำสัญญารัฐหนึ่งได้รับในฐานะที่เป็นสมาชิกในคณะกรรมการของบริษัท ซึ่งเป็นผู้มีถิ่นที่อยู่ในรัฐผู้ทำสัญญาอีกรัฐหนึ่งอาจเก็บภาษีได้ในอีกรัฐหนึ่งนั้น

ข้อ 17

- (1) ค่าตอบแทนที่จ่ายโดยหรือจ่ายจากเงินทุนที่ก่อตั้งขึ้นโดยรัฐผู้ทำสัญญารัฐหนึ่งมลรัฐ (ลันด์) ส่วนราชการ เจ้าหน้าที่ที่ส่วนท้องถิ่นหรือองค์การบริหารส่วนท้องถิ่นของรัฐนั้นให้แก่บุคคลธรรมดาใดๆ ในส่วนที่เกี่ยวกับการจ้างแรงงาน ให้ได้รับยกเว้นภาษีในรัฐผู้ทำสัญญาอีกรัฐหนึ่ง เว้นไว้แต่ว่าการจ่ายเงินนั้นจ่ายให้แก่คนชาติของอีกรัฐหนึ่งนั้น ผู้ซึ่งมิได้เป็นคนชาติของรัฐผู้ทำสัญญารัฐแรกด้วย
- (2) แม้จะมีบทของวรรค 1 อยู่ บทของข้อ 14 และ 15 ให้ใช้บังคับแก่ค่าตอบแทนในส่วนที่เกี่ยวกับการจ้างแรงงานที่เกี่ยวข้องกับการค้าหรือธุรกิจใดๆ ที่ประกอบโดยรัฐผู้ทำสัญญารัฐหนึ่ง มลรัฐ (ลันด์) ส่วนราชการ เจ้าหน้าที่ที่ส่วนท้องถิ่นหรือองค์การบริหารส่วนท้องถิ่นของรัฐนั้น
- (3) ให้ใช้บทของวรรค 1 บังคับแก่ค่าตอบแทนที่จ่าย ในกรณีสหพันธ์สาธารณรัฐโดย "คอยซ์ บุนเดสแบงก์" "คอยซ์ บุนเดสบาห์น" และ "คอยซ์ บุนเดสโพลซ์" และในกรณีประเทศไทยโดย "ธนาคารแห่งประเทศไทย" และองค์การอื่นใด ซึ่งมีลักษณะเป็นงานรัฐบาลด้วย

ข้อ 18

- (1) เงินบำนาญและการจ่ายเงินอย่างอื่น เพื่อการทำงานในอดีตและเงินปี ซึ่งผู้มีถิ่นที่อยู่ในรัฐผู้ทำสัญญารัฐหนึ่งได้รับ อาจเก็บภาษีได้ในรัฐผู้ทำสัญญาอีกรัฐหนึ่งเฉพาะเมื่อการจ่ายเงินนั้นได้หักเป็นรายจ่ายในการกำหนดกำไรของวิสาหกิจของอีกรัฐหนึ่งนั้นหรือของสถานประกอบการถาวรที่ตั้งอยู่ในรัฐนั้น
- (2) แม้จะมีบทของวรรค 1 อยู่ เงินบำนาญและการจ่ายเงินอย่างอื่นเพื่อการทำงานในอดีตและเงินปีซึ่งจ่ายโดยหรือจากเงินทุนที่ก่อตั้งขึ้นโดยรัฐผู้ทำสัญญารัฐหนึ่ง มลรัฐ (ลันด์) ส่วนราชการ เจ้าหน้าที่ที่ส่วนท้องถิ่นหรือองค์การบริหารส่วนท้องถิ่นของรัฐนั้น ให้ได้รับยกเว้นภาษีในรัฐผู้ทำสัญญาอีกรัฐหนึ่งนั้น
- (3) ให้ใช้บทในวรรค 2 บังคับเช่นเดียวกันแก่กรณีเงินบำนาญ เงินปี และค่าตอบแทนอย่างอื่นที่เกิดขึ้นเป็นประจำหรือไม่ประจำ ซึ่งจ่ายโดยรัฐผู้ทำสัญญารัฐหนึ่ง มลรัฐ (ลันด์) ส่วนราชการ เจ้าหน้าที่ที่ส่วนท้องถิ่นหรือองค์การบริหารส่วนท้องถิ่นของรัฐนั้นให้แก่บุคคลธรรมดาเป็นการชดเชยสำหรับการบาดเจ็บหรือความเสียหายที่เกิดขึ้นอันเป็นผลจากการสู้รบหรือการประหารชีวิตทางการเมือง

ข้อ 19

บุคคลธรรมดาซึ่งเป็นผู้มีถิ่นที่อยู่ในรัฐผู้ทำสัญญาของรัฐหนึ่งในทันทีก่อนที่จะเข้ามาอยู่ในรัฐผู้ทำสัญญาอีกรัฐหนึ่งและอยู่เป็นการชั่วคราวในรัฐผู้ทำสัญญาอีกรัฐหนึ่งนั้นเพียงความมุ่งประสงค์ในการทำการสอนในมหาวิทยาลัย วิทยาลัย โรงเรียนหรือสถาบันการศึกษาอื่นในอีกรัฐหนึ่งนั้นเป็นระยะเวลาไม่เกินกว่าสองปี ให้ได้รับการยกเว้นภาษีในรัฐผู้ทำสัญญาอีกรัฐหนึ่งนั้นสำหรับค่าตอบแทนในการสอนเช่นว่านั้น

ข้อ 20

(1) บุคคลธรรมดาซึ่งเป็นผู้มีถิ่นที่อยู่ในรัฐผู้ทำสัญญาของรัฐหนึ่งในทันทีก่อนที่จะเข้ามาอยู่ในรัฐผู้ทำสัญญาอีกรัฐหนึ่งและอยู่เป็นการชั่วคราวในรัฐผู้ทำสัญญาอีกรัฐหนึ่งเพียงเฉพาะในฐานะนักศึกษาในมหาวิทยาลัย วิทยาลัย หรือโรงเรียนอันเป็นที่รับรองแล้วในรัฐผู้ทำสัญญาอีกรัฐหนึ่งนั้น หรือในฐานะผู้ฝึกงานธุรกิจ (รวมทั้ง "โพลีเทคนิก" หรือ "ปรัคติกัณฑ์" ในกรณีสหพันธ์สาธารณรัฐ) จะได้รับยกเว้นภาษีในอีกรัฐหนึ่งนั้นสำหรับ

(ก) เงินที่ส่งจากต่างประเทศเพื่อความมุ่งประสงค์ในการครองชีพ การศึกษา หรือการฝึกอบรม และ

(ข) ค่าตอบแทนใดๆ สำหรับบริการส่วนบุคคลที่ให้อีกีกรัฐหนึ่งนั้นเพื่อเป็นการจุนเจือทางได้ของเขาเพื่อความมุ่งประสงค์เช่นว่านั้น

(2) บุคคลธรรมดาซึ่งเป็นผู้มีถิ่นที่อยู่ในรัฐผู้ทำสัญญาของรัฐหนึ่งในทันทีก่อนที่จะเข้ามาอยู่ในรัฐผู้ทำสัญญาอีกรัฐหนึ่งและอยู่เป็นการชั่วคราวในอีกรัฐหนึ่งนั้นเป็นเวลาไม่เกินกว่าสองปี เพียงเฉพาะเพื่อความมุ่งประสงค์ในการศึกษาค้นคว้าหรือฝึกอบรมในฐานะผู้รับทุน เงินอุดหนุน หรือเงินรางวัลจากองค์การวิทยาศาสตร์ การศึกษา ศาสนาหรือองค์การกุศล หรือภายใต้โครงการให้ความช่วยเหลือทางเทคนิคซึ่งจัดโดยรัฐบาลของรัฐผู้ทำสัญญาของรัฐหนึ่งให้ได้รับการยกเว้นภาษีในอีกรัฐหนึ่งนั้นสำหรับ

(ก) จำนวนเงินทุน เงินอุดหนุนหรือเงินรางวัลเช่นว่านั้น และ

(ข) เงินที่ส่งจากต่างประเทศเพื่อความมุ่งประสงค์ในการครองชีพ การศึกษา หรือการฝึกอบรม และ

(ค) ค่าตอบแทนใดๆ สำหรับการบริการส่วนบุคคลที่ให้อีกีกรัฐหนึ่งนั้น แต่มีเงื่อนไขว่าบริการเช่นว่านั้นต้องเกี่ยวข้องกับศึกษาค้นคว้า หรือการฝึกอบรม หรือมีลักษณะอย่างเดียวกันของบุคคลนั้น

(3) บุคคลธรรมดาซึ่งเป็นผู้มีถิ่นที่อยู่ในรัฐผู้ทำสัญญาของรัฐหนึ่งในทันทีก่อนที่จะเข้ามาอยู่ในรัฐผู้ทำสัญญาอีกรัฐหนึ่งและอยู่เป็นการชั่วคราวในอีกรัฐหนึ่งนั้นเป็นเวลาไม่เกินกว่าสิบสองเดือนเพียงเฉพาะในฐานะเป็นลูกจ้าง หรืออยู่ภายใต้สัญญา หรือการจัดการของรัฐบาล หรือวิสาหกิจของอีกรัฐหนึ่งนั้น เพื่อความมุ่งประสงค์ให้ได้มาซึ่งความชำนาญทางเทคนิค ทางวิชาชีพ หรือทางธุรกิจ ให้ได้รับยกเว้นภาษีในอีกรัฐหนึ่งนั้นสำหรับ

(ก) เงินที่ส่งจากต่างประเทศเพื่อความมุ่งประสงค์ในการครองชีพ การศึกษา หรือการฝึกอบรม และ

(จ) ค่าตอบแทนใดๆ ซึ่งไม่เกินกว่า 15,000 ดอลลาร์สหรัฐ หรือเงินตราไทยเท่ากันตามอัตราแลกเปลี่ยน สำหรับการบริการส่วนบุคคลที่ให้อีกรัฐหนึ่งนั้น แต่มีเงื่อนไขว่าการบริการเช่นว่านั้นต้องเกี่ยวข้อง หรือจำเป็นต่อการ ศึกษาหรือฝึกอบรม หรือมีลักษณะอย่างเดียวกันของบุคคลนั้น

ข้อ 21

- (1) ทุนที่เป็นอสังหาริมทรัพย์ ดังที่นิยามไว้ในวรรค 2 ของข้อ 6 อาจเก็บภาษีได้ในรัฐผู้ทำสัญญาซึ่งทรัพย์สินนั้นตั้งอยู่
- (2) ทุนที่เป็นสังหาริมทรัพย์อันเป็นส่วนหนึ่งของทรัพย์สินธุรกิจของสถานประกอบการถาวรของวิสาหกิจอาจเก็บ ภาษีได้ในรัฐผู้ทำสัญญาซึ่งสถานประกอบการถาวรนั้นตั้งอยู่
- (3) เรือหรืออากาศยานที่ใช้ในการจราจรระหว่างประเทศโดยวิสาหกิจของรัฐผู้ทำสัญญารัฐหนึ่งและ สังหาริมทรัพย์บรรดาที่เกี่ยวข้องกับการดำเนินการเดินเรือและอากาศยานเช่นว่านั้น ให้เก็บภาษีได้เฉพาะในรัฐนั้น
- (4) องค์กรประกอบอื่นใดทั้งปวงของทุนของผู้มีถิ่นที่อยู่ในรัฐผู้ทำสัญญารัฐหนึ่งให้เก็บภาษีได้เฉพาะในรัฐนั้น

ข้อ 22

- (1) กฎหมายซึ่งใช้บังคับไม่ว่าในรัฐผู้ทำสัญญารัฐใด จะยังคงใช้ต่อไปในการประเมินและ การเก็บภาษีจากเงินได้และ เงินทุนในรัฐผู้ทำสัญญาทั้งสองฝ่ายเว้นแต่จะมีบทกำหนดไว้ชัดเจนเป็นอย่างอื่นกับความตกลงนี้
- (2) ในบังคับแห่งบทของวรรค 1 ในกรณีของผู้มีถิ่นที่อยู่ในสหพันธ์สาธารณรัฐให้กำหนดภาษี ดังต่อไปนี้

(ก) เว้นแต่บทของอนุวรรค ข. ข้างล่างนี้ใช้บังคับ ให้ตัดออกเสียจากฐานการตั้งบังคับภาษีเยอรมันซึ่งราย การใดๆ ของเงินได้จากแหล่งในประเทศไทย และซึ่งรายการใดๆ ของทุนที่มีอยู่ในประเทศไทยซึ่งอาจเก็บภาษีในประเทศไทยได้ตามความตกลงนี้ อย่างไรก็ตาม สหพันธ์สาธารณรัฐยังคงไว้ซึ่งสิทธิที่จะนารายการเงินได้และทุนที่ตัดออกเช่นว่า นั้นมารวมคำนวณ เพื่อกำหนดอัตราภาษีได้ ข้อความในประโยคแรกจะใช้บังคับในกรณีเงินปันผลเฉพาะสำหรับเงินปันผล ที่จ่ายให้แก่บริษัทจำกัดตามหุ้น (กาปีตัลเกเซลชฟัท) ซึ่งเป็นผู้มีถิ่นที่อยู่ในสหพันธ์สาธารณรัฐโดยบริษัทซึ่งเป็นผู้มีถิ่นที่ อยู่ในประเทศไทยและบริษัทแรกนั้นมีหุ้นไม่น้อยกว่าร้อยละ 25 ของหุ้นที่มีสิทธิออกเสียง นอกจากนั้นให้ตัดออกเสียจาก ฐานการตั้งบังคับภาษีเยอรมัน ซึ่งการถือหุ้นใดๆ เงินปันผลจากหุ้นนั้นหากมีการจ่ายแล้ว จะต้องตัดออกจากฐานภาษีตาม ประโยคก่อนทันที

(ข) ภายใต้บังคับบทของกฎหมายภาษีเยอรมันเกี่ยวกับการให้เครดิตภาษีต่างประเทศ ภาษีที่ต้องเสียตาม กฎหมายของประเทศไทย และตามความตกลงนี้สำหรับรายการเงินได้ดังต่อไปนี้จากแหล่งในประเทศไทย ขอมให้ถือเป็น เครดิตหักจากภาษีเยอรมันที่เก็บจากเงินได้ที่ต้องเสียในส่วนที่เกี่ยวข้องกับรายการเงินได้ดังต่อไปนี้

1. กำไรที่ได้จากดำเนินการเดินเรือในการจราจรระหว่างประเทศ ซึ่งอาจเก็บภาษีในประเทศไทย ได้ตามวรรค 2 ของข้อ 8

2. เงินปันผลที่ไม่เกี่ยวเนื่องกับอนุวรรค ก. ข้างต้น
3. ดอกเบี้ย
4. ค่าสิทธิและผลได้เช่นว่าตามที่กล่าวในวรรค 3 ของข้อ 12
5. กำไรซึ่งอาจเก็บภาษีในประเทศไทยได้ตามวรรค 2 ของข้อ 15
6. ค่าตอบแทนตามที่กล่าวในวรรค 1 ของข้อ 17 ซึ่งจ่ายให้แก่คนชาติเยอรมันซึ่งมิใช่เป็นคนชาติไทยด้วย
7. บำนาญและเงินอย่างอื่นที่จ่ายและเงินปี ซึ่งอาจเก็บภาษีในประเทศไทยได้ตามวรรค 1 ของข้อ 18

(3) ในบทบังคับของวรรค 1 ในกรณีของผู้มีถิ่นที่อยู่ในประเทศไทยให้กำหนดภาษีดังนี้

(ก) เว้นแต่บทของอนุวรรค ข. ข้างล่างนี้ใช้บังคับ ให้ตัดออกเสียจากฐานการตั้งบังคับภาษีไทยซึ่งรายการใดๆ ของเงินได้จากแหล่งในสหพันธสาธารณรัฐ และซึ่งรายการใดๆ ของทุนที่อยู่ในสหพันธสาธารณรัฐอันอาจเก็บภาษีในสหพันธสาธารณรัฐได้ตามความตกลงนี้ อย่างไรก็ตาม ประเทศไทยยังคงไว้ซึ่งสิทธิที่จะนำรายการเงินได้และทุนที่ตัดออกเช่นว่านั้น รวมคำนวณเพื่อกำหนดอัตราภาษีได้ ข้อความในประโยคแรกจะใช้บังคับในกรณีเงินปันผลเฉพาะสำหรับเงินปันผลที่จ่ายให้แก่บริษัทซึ่งเป็นผู้มีถิ่นที่อยู่ในประเทศไทยโดยบริษัทจำกัดตามหุ้น (กาปีดัลเกเซลชาฟท์) ซึ่งเป็นผู้มีถิ่นที่อยู่ในสหพันธสาธารณรัฐ และบริษัทแรกมีหุ้นไม่น้อยกว่าร้อยละ 25 ของหุ้นที่มีสิทธิออกเสียง นอกจากนั้นให้ตัดออกเสียจากฐานการตั้งบังคับภาษีไทย ซึ่งการถือหุ้นใดๆ เงินปันผลจากหุ้นนั้น หากมีการจ่ายแล้วจะต้องตัดออกจากฐานภาษีตามประโยคก่อนทันที

(ข) ภาษีที่ต้องชำระตามกฎหมายของสหพันธสาธารณรัฐและตามความตกลงนี้โดยผู้มีถิ่นที่อยู่ในประเทศไทยสำหรับรายได้จากแหล่งในสหพันธสาธารณรัฐ ยอมให้ถือเป็นเครดิตหักจากภาษีไทยได้ ถ้ารายได้เช่นว่านั้นเป็น

1. กำไรที่ได้รับจากการดำเนินการเดินเรือในการจราจรระหว่างประเทศซึ่งอาจเก็บภาษีในสหพันธสาธารณรัฐได้ตามวรรค 2 ของข้อ 8
2. เงินปันผลที่ไม่เกี่ยวกับอนุวรรค ก. ข้างต้น
3. ดอกเบี้ย
4. ค่าสิทธิและผลได้เช่นว่าตามที่กล่าวในวรรค 3 ของข้อ 12

5. กำไรซึ่งอาจเก็บภาษีในสหพันธ์สาธารณรัฐได้ตามวรรค 2 ของข้อ 15
6. ค่าตอบแทนตามที่กล่าวในวรรค 1 ของข้อ 17 จ่ายให้แก่คนชาติไทยผู้ซึ่งมิใช่เป็นคนชาติเยอรมันด้วย
7. บำนาญและเงินอื่นที่จ่ายและเงินปีซึ่งอาจเก็บภาษีในสหพันธ์สาธารณรัฐตามวรรค 1 ของข้อ 18

จำนวนเครดิตเช่นว่านั้นจะถือตามจำนวนภาษีที่จ่ายให้แก่สหพันธ์สาธารณรัฐ แต่ต้องไม่เกินส่วนของจำนวนภาษีไทยตามอัตราส่วนของเงินได้สุทธิจากแหล่งภายในสหพันธ์สาธารณรัฐต่อเงินได้สุทธิทั้งสิ้นที่พึงชำระภายใต้บังคับภาษีไทย ในการกำหนดเงินได้สุทธิทั้งสิ้นเช่นว่านั้น ผลขาดทุนซึ่งเกิดขึ้นในประเทศใดๆ จะต้องไม่นำมาประกอบการพิจารณา

ข้อ 23

(1) คนชาติของรัฐผู้ทำสัญญาหนึ่งจะต้องไม่ถูกบังคับในรัฐผู้ทำสัญญาอีกรัฐหนึ่งให้เสียภาษีอากรใดๆ หรือให้ปฏิบัติตามข้อประสงค์ใดๆ เกี่ยวกับการนั้น ซึ่งเป็นการนอกเหนือไปจากหรือเป็นภาระหนักกว่าการเก็บภาษีอากรและข้อประสงค์ที่เกี่ยวข้องซึ่งคนชาติของอีกรัฐหนึ่งนั้นถูกหรืออาจถูกบังคับให้เสียหรือให้ปฏิบัติตามในพฤติการณ์เดียวกัน

(2) ภาษีอากรเก็บจากสถานประกอบการถาวรซึ่งวิสาหกิจของรัฐผู้ทำสัญญารัฐหนึ่งมีอยู่ในรัฐผู้ทำสัญญาอีกรัฐหนึ่งจะต้องไม่ถูกเรียกเก็บในอีกรัฐหนึ่งนั้น โดยเป็นการอนุเคราะห์น้อยกว่าภาษีอากรที่เรียกเก็บจากวิสาหกิจของอีกรัฐหนึ่งนั้นที่ประกอบกิจกรรมอย่างเดียวกัน

บทนี้มีให้แปลความเป็นการผูกพันกับรัฐผู้ทำสัญญารัฐหนึ่งในอันที่จะให้ค่าลดหย่อนผ่อนผันหรือการหักลดส่วนบุคคลใดๆ แก่ผู้มีถิ่นที่อยู่ในรัฐผู้ทำสัญญาอีกรัฐหนึ่งเพื่อการเก็บภาษีอากรตามสถานะของบุคคลหรือตามความรับผิดชอบทางครอบครัวซึ่งรัฐนั้น ให้แก่ผู้มีถิ่นที่อยู่ในรัฐของตน

(3) วิสาหกิจของรัฐผู้ทำสัญญารัฐหนึ่ง ซึ่งผู้มีถิ่นที่อยู่ในรัฐผู้ทำสัญญาอีกรัฐหนึ่งคนเดียวหรือหลายคนเป็นเจ้าของหรือควบคุมทุนอยู่ทั้งหมดหรือแต่บางส่วนไม่ว่าโดยทางตรงหรือทางอ้อมจะต้องไม่ถูกบังคับในรัฐแรกให้เสียภาษีอากรใดๆ หรือปฏิบัติตามข้อประสงค์ใดๆ เกี่ยวกับการนั้น อันเป็นการนอกเหนือไปจากหรือเป็นภาระหนักกว่าภาษีอากรและข้อประสงค์ที่เกี่ยวข้องซึ่งวิสาหกิจอื่นที่คล้ายคลึงกันของรัฐแรกนั้นถูกหรืออาจถูกบังคับให้เสียหรือให้ปฏิบัติตาม

(4) ในข้อนี้ คำว่า "ภาษีอากร" หมายถึงภาษีอากรทุกชนิดทุกลักษณะ

ข้อ 24

(1) ในกรณีที่มีถิ่นที่อยู่ในรัฐหนึ่งพิจารณาเห็นว่าการกระทำของรัฐผู้ทำสัญญารัฐหนึ่งรัฐใดหรือสองรัฐมีผลหรือจะมีผลให้ตนต้องเสียภาษีอากร โดยไม่เป็นไปตามความตกลงนี้ ผู้นั้นอาจยื่นเรื่องราวของตนต่อเจ้าหน้าที่ผู้มีอำนาจของรัฐผู้ทำสัญญาซึ่งตนมีถิ่นที่อยู่ แม้จะมีทางแก้ไขตามกฎหมายแห่งชาติของรัฐเหล่านั้นอยู่แล้วก็ตาม

- (2) ถ้าข้อคัดค้านนั้นปรากฏแก่เจ้าหน้าที่ผู้มีอำนาจว่ามีเหตุผลสมควรและถ้าตนไม่สามารถที่จะหาทางแก้ไขที่เหมาะสมได้เอง ให้เจ้าหน้าที่ผู้มีอำนาจพยายามแก้ไขกรณีนั้น โดยความตกลงร่วมกันกับเจ้าหน้าที่ผู้มีอำนาจของรัฐผู้ทำสัญญาอีกรัฐหนึ่งเพื่อการเว้นการเก็บภาษีซ้อนอันไม่เป็นไปตามความตกลงนี้
- (3) ให้เจ้าหน้าที่ผู้มีอำนาจของรัฐผู้ทำสัญญาทั้งสองรัฐพยายามแก้ไขซึ่งข้อยุ่งยากหรือข้อสงสัยใดๆ อันเกิดขึ้นเกี่ยวกับการตีความหรือการใช้ความตกลงนี้โดยความตกลงร่วมกัน เจ้าหน้าที่ดังกล่าวยังอาจหารือกันเพื่อจัดการเก็บภาษีซ้อนในบรรดากรณีที่มีได้บัญญัติในความตกลงนี้
- (4) เจ้าหน้าที่ผู้มีอำนาจของรัฐผู้ทำสัญญาทั้งสองรัฐอาจติดต่อซึ่งกันและกัน โดยตรงเพื่อให้มีความตกลงตามความหมายแห่งวรรคก่อนๆ นั้นและเพื่อแลกเปลี่ยนข้อสนเทศตามที่กำหนดไว้ในข้อ 25

ข้อ 25

- (1) ให้เจ้าหน้าที่ผู้มีอำนาจของรัฐผู้ทำสัญญาทั้งสองรัฐแลกเปลี่ยนข้อสนเทศเช่นว่าที่จำเป็นแก่การปฏิบัติตามความตกลงนี้ ข้อสนเทศใดๆ ที่แลกเปลี่ยนกันนั้นให้ถือว่าเป็นความลับและมีให้เปิดเผยแก่บุคคลหรือเจ้าหน้าที่ใดๆ นอกเหนือจากผู้ที่เกี่ยวข้องกับการประเมิน รวมทั้งการวินิจฉัยทางศาล หรือการเก็บภาษีอากรที่อยู่ในขอบข่ายของความตกลงนี้
- (2) ไม่ว่าในกรณีใดก็ตาม มิให้แปลความบทของวรรค 1 เป็นการตั้งข้อผูกพันบังคับผู้ทำสัญญารัฐใดรัฐหนึ่งให้
- (ก) ดำเนินมาตรการด้านบริหารโดยไม่ขัดกับกฎหมายหรือวิธีปฏิบัติด้านบริหารของรัฐผู้ทำสัญญารัฐนั้นหรือของรัฐผู้ทำสัญญาอีกรัฐหนึ่ง
  - (ข) ให้รายละเอียดอันมีอาจจัดหาได้ตามกฎหมายหรือตามทางการบริหารตามปกติของรัฐผู้ทำสัญญารัฐนั้นหรือของรัฐผู้ทำสัญญาอีกรัฐหนึ่ง
  - (ค) ให้ข้อสนเทศซึ่งจะเปิดเผยความลับทางการค้า ธุรกิจ อุตสาหกรรม การพาณิชย์หรือวิชาชีพ หรือกรรมวิธีการค้า หรือข้อสนเทศซึ่งหากเปิดเผย จะเป็นการขัดกับความสงบเรียบร้อย

ข้อ 26

ไม่มีข้อความใดในความตกลงนี้กระทบต่อเอกสิทธิ์ทางราชการของเจ้าหน้าที่การทูตหรือกงสุลตามหลักทั่วไปแห่งกฎหมายระหว่างประเทศหรือตามบทแห่งความตกลงพิเศษทั้งหลาย

ข้อ 27

ถ้ากฎหมายของรัฐผู้ทำสัญญารัฐใดรัฐหนึ่งหรือความผูกพันระหว่างประเทศซึ่งมีอยู่ในปัจจุบันหรือก่อตั้งขึ้นภายหลังระหว่างรัฐผู้ทำสัญญาทั้งสองเพิ่มเติมจากความตกลงนี้ มีข้อกำหนดให้สิทธิแก่ผู้มีถิ่นที่อยู่ในรัฐผู้ทำสัญญารัฐหนึ่งได้

รับการประดิษฐ์คิดค้นเป็นการอนุเคราะห์มากกว่าที่กำหนดไว้ในความตกลงนี้ ข้อกำหนดเช่นว่านั้นในส่วนที่เกี่ยวกับการประดิษฐ์คิดค้นเป็นการอนุเคราะห์มากกว่า จะไม่มีผลกระทบต่อเงื่อนไขโดยความตกลงนี้

ข้อ 28

ความตกลงนี้ให้มีผลใช้บังคับถึงมลรัฐเบอร์ลินด้วย แต่มีเงื่อนไขว่ารัฐบาลสหพันธ์สาธารณรัฐเยอรมันมิได้แจ้งเป็นอย่างอื่นต่อรัฐบาลแห่งราชอาณาจักรไทยภายในกำหนด 3 เดือนนับแต่วันที่ความตกลงนี้มีผลใช้บังคับ

ข้อ 29

- (1) ความตกลงนี้จะได้รับการสัตยาบันและจะได้ทำการแลกเปลี่ยนสัตยาบันสารกัน ณ กรุงบอนน์โดยเร็วที่สุด
- (2) ความตกลงนี้จะเริ่มใช้บังคับหลังจากครบกำหนด 1 เดือน ถัดจากวันแลกเปลี่ยนสัตยาบันสารและจะมีผลใช้บังคับนับแต่นั้นเป็นต้นไป
  - (ก) ในส่วนที่เกี่ยวกับภาษีเยอรมันสำหรับภาษีซึ่งเรียกเก็บสำหรับปีปฏิทิน 2510 (1967) และสำหรับปีปฏิทินถัดต่อไป
  - (ข) ในส่วนที่เกี่ยวกับภาษีไทย
    1. สำหรับภาษีที่เก็บจากเงินได้สำหรับเงินได้ของปีปฏิทิน 2510 (1967) และสำหรับปีปฏิทินถัดต่อไป และรอบระยะเวลาบัญชีที่สิ้นสุดในปีปฏิทิน 2510 (1967) และปีปฏิทินถัดต่อไป
    2. สำหรับภาษีที่เก็บจากทุนที่ต้องชำระในหรือหลังวันแรกของเดือนมกราคม 2510 (1967)

ข้อ 30

ความตกลงนี้จะมีผลใช้บังคับตลอดไป แต่รัฐผู้ทำสัญญารัฐหนึ่งรัฐใดอาจบอกกล่าวเป็นลายลักษณ์อักษรเพื่อเลิกความตกลงนี้โดยทางการทูตต่อรัฐผู้ทำสัญญาอีกรัฐหนึ่งในหรือก่อนวันที่ 30 มิถุนายนของปีปฏิทินใดๆ ซึ่งเริ่มตั้งแต่ภายหลังจากสิ้นกำหนดเวลา 3 ปีนับแต่วันที่ความตกลงนี้มีผลใช้บังคับ และในกรณีเช่นนี้ ความตกลงนี้จะป็นอันเลิกมีผลบังคับ

- (ก) ในส่วนที่เกี่ยวกับภาษีเยอรมัน สำหรับภาษีซึ่งเรียกเก็บสำหรับปีปฏิทินถัดจากปีซึ่งได้มีการบอกเลิก

(จ) ในส่วนที่เกี่ยวกับภาษีไทย

1. สำหรับภาษีเก็บจากเงินได้ สำหรับเงินได้ของปีปฏิทินถัดจากปีซึ่งได้มีการบอกเลิก และสำหรับรอบระยะเวลาบัญชีซึ่งสิ้นสุดภายในปีปฏิทินนั้น
2. สำหรับภาษีเก็บจากทุน ภาษีที่ต้องชำระในหรือหลังวันแรกของเดือนมกราคมในปี ปฏิทิน ถัดจากปีซึ่งได้มีการบอกเลิก

เพื่อเป็นพยานแก่การนี้ ผู้ลงนามข้างท้ายนี้ผู้ซึ่งได้รับมอบอำนาจ โดยถูกต้องเพื่อการนี้ ได้ลงนามในความตกลงนี้ และได้ประทับตราไว้เป็นสำคัญ

ทำ ณ กรุงเทพฯ เมื่อวันที่ 10 กรกฎาคม ค.ศ. 1967 ดันฉบับ 6 ฉบับ เป็นภาษาเยอรมัน ภาษาไทย และภาษาอังกฤษ ภาษาละ 2 ฉบับ ทุกฉบับใช้ได้เท่าเทียมกัน เว้นแต่กรณีสงสัยให้ใช้ฉบับภาษาอังกฤษบังคับ

ฝ่ายรัฐบาลแห่งราชอาณาจักรไทย

ถ.คอมันตร์

(ถนัด คอมันตร์)

รัฐมนตรีว่าการกระทรวงการต่างประเทศ

ฝ่ายรัฐบาลแห่งสหพันธ์สาธารณรัฐเยอรมัน

สไวทซ์

(ฮันส์ อูลริช ฟอน สไวทซ์)

เอกอัครราชทูต

บันทึกสาระสำคัญ

เอกอัครราชทูตเยอรมัน

ดร. เอช. ยู. ฟอน สไวทซ์

วี 3-80 เลขที่ 181/67

ฯพณฯ

กรุงเทพฯ 10 กรกฎาคม 1967

ตามความตกลงที่ได้ลงนามกันในวันนี้ระหว่างสหพันธ์สาธารณรัฐเยอรมัน และราชอาณาจักรไทยเพื่อการเว้น การเก็บภาษีซ้อนในส่วนที่เกี่ยวกับภาษีเก็บจากเงินได้และจากทุน ข้าพเจ้ารู้สึกเป็นเกียรติที่จะเรียนให้ท่านทราบในนามของ รัฐบาลแห่งสหพันธ์สาธารณรัฐเยอรมันว่ารัฐผู้ทำสัญญาทั้งสองได้ตกลงกันว่า บทที่อ้างถึงข้างล่างนี้จะใช้บังคับดังต่อไปนี้

1. ว่า “ทั้งหมด” หรือ “เกือบทั้งหมด” ตามที่ใช้ในข้อ 5 วรรค 5 อนุวรรค ค. เป็นที่เข้าใจกันหมายความว่า กิจกรรมที่บุคคลนั้นประกอบเพื่อวิสาหกิจที่นอกเหนือไปจากวิสาหกิจที่อ้างถึงในข้อนี้มีความสำคัญน้อยเมื่อเทียบกับกิจกรรมที่ผู้นั้นประกอบเพื่อ หรือในนามของวิสาหกิจที่ระบุไว้ในข้อนี้จนอาจถือได้ว่าเพื่อความมุ่งประสงค์ในทางปฏิบัติทั้งปวงที่บุคคลผู้นั้นทำงานเพียงเพื่อหรือในนามของวิสาหกิจฝ่ายหลังเท่านั้น

2. มิให้ใช้ข้อ 22 วรรค 2 (ก) และ 3 (ก) บังคับแก่เงินปันผลใดๆ ที่จ่ายโดยบริษัทซึ่งมิได้รับเงินได้ทั้งสิ้นหรือเกือบทั้งสิ้นจากการผลิต การขายของหรือสินค้า การให้เช่า การให้บริการ หรือการประกอบธุรกิจ ธนาคารหรือประกันภัย หรือจากเงินปันผลที่จ่ายจากบริษัทหนึ่งหรือหลายบริษัทซึ่งเป็นผู้มีถิ่นที่อยู่ในประเทศไทยซึ่ง บริษัทแรกถือหุ้นอยู่เกินกว่าร้อยละ 25 ของจำนวนหุ้นที่มีสิทธิออกเสียง โดยบริษัทเหล่านั้นเองได้รับเงินได้ทั้งสิ้นหรือเกือบทั้งสิ้นจากการผลิต การขายของหรือสินค้า การให้เช่า การให้บริการ หรือการประกอบธุรกิจธนาคาร หรือประกันภัย ให้ใช้ข้อ 22 วรรค 2 (ข) และ 3 (ข) บังคับแก่กรณีเงินปันผลเช่นว่านั้น

ข้าพเจ้าจักขอพระคุณเป็นอย่างยิ่ง หากท่านจะกรุณาเขียนข้อความตกลงของท่านต่อข้อความข้างต้นนี้ และว่าในกรณีเช่นว่านั้น หนังสือนี้และคำตอบของท่านเพื่อการนี้จะถือเป็นส่วนหนึ่งของความตกลง

ข้าพเจ้าขอแสดงความนับถืออย่างยิ่งมายิ่ง ๑พณฯ

(ลงนาม) สไวทซ์

ถนัด คอมันตร์

รัฐมนตรีว่าการกระทรวงการต่างประเทศ

กรุงเทพฯ